

Forslag til forespørgselsdebat om det, i vores tid, er passende med tidsbegrænsninger på hvornår fangst dyr og fiskeri kan ske på året for fangerne og fiskerne.

(Medlem af Inatsisartut Gerth Mikaelson, Naleraq)

Tak til Inatsisartutmedlem Gerth Mikaelson for at rejse denne debat. Det er et vigtigt emne, fordi det handler om hverdagen for fangere og fiskere her i landet og om balancen mellem natur, viden og levevilkår.

For Demokraatit er udgangspunktet klart. Fangst og fiskeri er ikke blot erhverv. Det er en livsform, en kultur og en helt central del af forsyningen og økonomien mange steder i landet. Når vi diskuterer reguleringer og tidsbegrænsninger, skal vi derfor altid huske, at det er mennesker, familier og bosteder, der bliver direkte berørt af de beslutninger, vi træffer her.

Samtidig er det Demokraatits klare holdning, at forvaltningen af vores levende ressourcer skal være bæredygtig. Det ansvar skylder vi både naturen og kommende generationer. Derfor handler denne debat ikke om at vælge mellem fri fangst og stramme restriktioner, men om at finde den rigtige balance, som tager højde for både viden og virkelighed.

Vi deler forslagsstillerens observation af, at klimaforandringerne har ændret vilkårene. Fangst dyr og fisk opfører sig ikke længere, som de gjorde tidligere. Når reguleringer ikke løbende tilpasses den virkelighed, som fangere og fiskere står i, risikerer de at blive utidssvarende og opleves som urimelige. Det skaber frustration og usikkerhed, især de steder i vores land, hvor afhængigheden af naturens ressourcer er stor.

Demokraatit mener derfor, at vejen frem er et tæt og tillidsfuldt samarbejde mellem fangere og fiskere og de biologiske eksperter. Fangere og fiskere besidder en erfaringsbaseret viden, der er opbygget gennem generationer. Biologerne bidrager med faglige vurderinger og bestandsanalyser. Når disse to former for viden bringes sammen, får vi den mest ansvarlige og bæredygtige forvaltning.

Det er ikke kun en teoretisk tilgang. Vi ser allerede konkrete eksempler på, at denne måde at arbejde på giver mening. For nylig har vi set, at kvoterne på isbjørne i Østgrønland bliver hævet. Det sker, fordi den nyeste biologiske rådgivning viser, at bestanden kan bære en større fangst end tidligere antaget. Når vores egne fagfolk siger, at der er grundlag for en justering, så skal vi også have modet til at handle på den viden.

Samtidig er isbjørnejagten et godt eksempel på, hvordan regulering både handler om bæredygtighed og om mennesker. For mange fangere i Østgrønland er jagten en del af livsgrundlaget og kulturen. Når kvoterne justeres ansvarligt på baggrund af ny viden, viser det, at bæredygtighed ikke handler om automatisk at sige nej, men om at ramme det niveau, som naturen kan bære, og justere i takt med udviklingen.

DEMOKRAATIT

Den samme tilgang bør gøre sig gældende, når vi ser på tidsbegrænsninger i fangst og fiskeri. Regler skal give mening i praksis. De skal være forståelige for dem, der lever af naturen, og de skal kunne tilpasses, når både klima og bestande ændrer sig.

Demokraatit ønsker derfor en forvaltning, hvor Naalakkersuisuts beslutninger hviler på faglig viden, men også på tæt dialog med fangere og fiskere. Justeringer skal ske løbende, og målet skal være både sunde bestande og ordentlige vilkår for dem, der lever af fangst og fiskeri i hele landet.

Vi ser frem til en konstruktiv debat.